

Men det var egentlig ikke det, jeg havde for Die, men det var andre Ytringer, der fremkom her ved anden Behandling, hvor man udtalte Ønsket om, at denne særegne Regel maatte blive forandret, saaledes at Overformynderiet ikke betingede sig længere Opfigelsestermin end et halvt Aar. De modsatte Regler, der nu gjælde, kunne maaske undertiden hindre Føll i at konvertere deres Prioriteter, og det er dette Sidste, jeg altsaa har udtalt, at jeg skulde være villig til at foretage Forandring i, blandt Andet ogsaa af Hensyn til, at det er noget mindre sædvanligt. Det Sædvanlige er jo vistnok for den Slags Laan et halvt Aars Opfigelse. Et helt Aars Opfigelse er altsaa noget mindre sædvanligt.

Sage: Jeg ser ikke nogen Modsigelse i, at jeg har kunnet takke den høitærede Minister for den bebudede Foranstaltning, thi den har jo den samme Virkning overfor andre offentlige Instituter, nemlig at man saa vilde kunne faae et større samlet Laan i disse offentlige Kasser — jeg tillader mig at kalde Ballø, Bømmetofte o. s. v., alle disse store Legater, for offentlige Kasser — saa at man altsaa hurtig vilde kunne frigjøre sig for et mindre Overformynderilaan, naar man ikke kan opnaa et større samlet Overformynderilaan. Det vil altsaa i Virkeligheden være et Gode for alle Laansøgere, at den Foranstaltning træffes, som den ærede Justitsminister har bebudet. Men der er ganske vist noget Andet forbundet dermed, idet det forekommer mig, at man der bringer et Offer fra Overformynderiets Side, da det i Virkeligheden derved vil komme til at vise en Del gode Panter fra sig, som ville gaa over til andre offentlige Kasser. Men for Debitorerne er det ganske vist en Fordel, og paa Laansøgernes Begne maa man altsaa kunne takke den ærede Justitsminister for Foranstaltningen. Jeg ser nu ikke, hvad der skulde være i Veien for, at Overformynderiet ogsaa tidligere, end det nu gjør, kunde udbjude Kapitaler til Ublaan. Det er jo ikke saa, at Overformynderimidler komme saa pludselig ind, at man ikke veed det nogenlunde i Forveien, og Overformynderiet maa altsaa i mange Tilfælde kunne arrangere sig saaledes, at det kan udbjude disse Midler med længere Tids Varjel, end det nu gjør. Sagen er jo den, at hvis man hos de andre offentlige Kasser, disse store Laanekasser, kunde opnaa, at de ogsaa kun betingede sig $\frac{1}{2}$ Aars Varjel, vilde der ganske vist være opnaaet Alt, hvad der kan forlanges fra Publikums Standpunkt, men det kan man jo desværre ikke.

Lovgivningsmagten og den høitærede Minister har jo i alt Fald som saadan ikke nogen Indsigelse paa de andre store offentlige Kasser, og naar de vedblive at holde et helt Aars Varjel overfor en stor Mængde Laan, opnaas der ikke Noget i Retning af at faae større Overformynderilaan, og det forekommer mig dog, at det fra Statens Side bør være Hensigten at begunstige eller paavirke Overformynderiet saaledes, at det faar de bedste Panter; nu vil ganske vist en stor Del gode Panter gaa fra Overformynderiet til de andre Kasser. Dette er en Smødefommen, men det forekommer mig, at man hellere maatte gaa en anden Vej og søge at trække de gode Panter til Overformynderiet. Jeg kan ikke tro, at der vil være forbundet praktiske Vanskeligheder dermed, i alt Fald kun paa mindre Omraader. Man maatte dog efter en Sandsynlighedsberegning kunne vide, hvor mange Penge der vil være i Kassen til en bestemt Termin; hvis der skulde komme til at mangle en Ubetydelighed, vil man jo altid kunne laane den for en ganske kort Tid, da Pengene jo snart ville komme ind igjen. Jeg kan altsaa ikke tro, at der vil være praktiske Vanskeligheder forbundet med at udlåne Overformynderimidler med længere Varjel.

Berg: Delvis har den høitærede Justitsminister erklæret sig villig til at imødekomme de Udtalelser, som ere fremkomne angaaende de stipulerede Bestemmelser om Fristerne om Opfigelse fra begge Parter, Kreditor og Debitor. Jeg kan imidlertid ikke rigtig forstaa de Grunde, som den høitærede Minister fremsatte for ikke at gaa bort fra Retten til $\frac{1}{4}$ Aars Opfigelse fra Kreditors Side. De samme Indvendinger ville da gjælde for alle Laangivere; de ville jo ogsaa kunne fremsættes af alle andre offentlige Kasser, som vi jo have mange af — vi have Livrenteforsørgelsesanstalten, Sorø Akademi, Kommunitetet o. s. v. og foruden alle disse en hel Række, det direkte staar under Justitsministeriets Tilsyn — overfor dem kunne de samme Betragtninger fremsættes og ogsaa overfor de private Laangivere. Men hvorledes er det da gaaet til, at den almindelige Opfattelse har ført til den Regel: lige Opfigelsestid for begge Parter? Jeg tror, det er gaaet saaledes til, at denne Regel i Virkeligheden er i begge Parter's forstandige Interesse. Thi nu kan det jo være, at Overformynderiet stiger, at det er bekendt af de og de Grunde at have $\frac{1}{4}$ Aars Opfigelse. Men det maa dog vistnok erkjendes, hvad ogsaa den sidste ærede Taler antydede, at selv om denne Ret til $\frac{1}{4}$